
Panenko z ráje

Třináctiletá Sahra došla buvolici, opírala se přitom o mohutné teplé tělo a bořila tvář do drsné srsti. Aspoň na okamžik tak mohla zapomenout na bolest a modřiny od otcova bití, na své trápení a příšerné manželství, do něhož ji nutí.

Zítřka se má provdat za šejka Hamida.

V hrdle jí uvízl tlumený vzlyk. „Milá buvolice,“ zašeptala přidušeně, „co si mám počít?“

Od doby, kdy Sahra pomáhala cizinci vytáhnout auto z pole, se s Abduem viděla jen jedinkrát. Když mu s pláčem pověděla o svém zasnoubení s Hamidem, zůstal nejdřív v šoku a pak se rozběsnil. „My dva jsme přece příbuzní! Měli bychom se vzít!“

„Budeš pracovat v Hamidově obchodě,“ brebentila matka vzrušeně. „Budeš mluvit se zákazníky, dávat jim zboží, brát od nich peníze a vracet drobné. Budeš velice důležitá, Sahro.“ Ale z matčiny oči vyčetla Sahra utajený žal a pochopila, že se dceru snaží nalákat na to jediné dobro, co v její budoucnosti viděla. Vedení obchodu byla prestižní záležitost a Sahře by se to líbilo, ale všichni moc dobře věděli, že Hamid nemá jedinou služebnou a po celodenní práci v obchodě bude muset Sahra vařit a prát a pečovat o dům, zatímco Hamid bude od rána do večera dřepět v kavárně a hrát kostky.

Věděla také, proč otec na její svatbu tolik pospíchá. Sestřinou svatbou se zadlužil a tohle mělo být nejsnazší řešení.

Vyšla z malé stáje a rozhledla se po zelených polích zahalených do ranního oparu. Za obzorem se začínalo rodit slunce a vesnice se probouzela k životu, chladný vzduch plnila vůně kouře a pečených placek a fazolí. Z mešity se ozýval táhlý muezinův hlas: „Modlitba je lepší než spánek.“

Sahra toužebně vyhlížela Abdua. Kam zmizel? Proč se jí už tak dlouho vyhýbá? Konečně zahlédla širokoramennou postavu mířící po břehu kanálu přímo k ní. Abdu! Náhle si všimla, že má na sobě svou nejlepší *galabeju* a nese raneček. Vylekala se.

Dlouhou dobu na ni upíral své oči zelené jako voda Nilu a pak jí oznámil: „Odcházím, Sahro. Rozhodl jsem se přidat k *Bratrstvu*. Tebe mít nemůžu a o žádnou jinou ženu nestojím. Zasněm život boji za návrat své země k Bohu a islámu. Provedej se za šejka Hamida, Sahro, je starý, brzy umře a ty po něm všechno zdědíš a všichni si tě budou vážit.“

Brada se jí roztřásla: „Kam půjdeš?“

„Do Káhiry. Ví tam o muži, který mi pomůže. Musím jít pěšky, ale jídlo si nesu.“

„Vezmi si tu šálu,“ nabídla Saha přiškrčeně. Schovávala ji ze strachu, aby ji otec neprodal. „Dostaneš za ni dost peněz.“

Ale Abdu odmítl: „Radši si ji nech sama, Sahro. Vdávej se v ní.“

Rozplakala se a Abdu si ji přivinul do náruče. Horký dotek těla toho druhého je oba šokoval. „Ach Sahro!“ zašeptal uchváceně.

„Neopouštěj mě, Abdu! Bez tebe umřu!“

Cítil, jak se celá chvěje. „Mysli na naši lásku, Sahro, a buď dobrou manželkou. Bude to ke cti nám oběma.“ Rázně ji pustil a zamířil k severu. Sotva však ušel pár kroků, vykřikla Saha: „Má duše jde s tebou, Abdu! Máš moji duši, můj dech, mé slzy! Na šejka Hamida nezbyde než prázdné tělo!“

Abdu se obrátil, rozběhl se zpátky a Saha mu vletěla do náruče. Zajíkl se radostí, když se mu náhle po ramenou rozsypaly dívčiny uvolněné vlasy. A tu chlapce zahltila tak silná touha, jako by celý život žil pouze pro tento okamžik, jako by byl stvořen výhradně k tomu, aby laskal Sahu. Lačně hledal její ústa a prsty jí zabořil do hustých vlasů. A když přitiskl tvář k její šíji, ucítil vůni Egypta – životodárného Nilu a Sahřina mladičkého panenství.

Svezli se k vlhké zemi, do koberce bujně zelené trávy, a mlha je ovíjela něžnými závoji. Abdu padl tělem na Sahu, a když jí vyhrnul sukně a položil dlaň na její pevné horké tělo, toužil vykřiknout: „*Alláh!* Saha je má žena, moje duše!“

Při západu slunce sešla Saha s matkou k Nilu, aby se připojily k ostatním ženám, jež tam nabíraly vodu, praly mýdlem šatstvo a omývaly se. Přitom vesele klábosily, zatímco děti si s výskáním hrály na břehu a rozpustile po sobě cákaly.

„Tak zítra je ten velký den, *Um Hussein!*“ křikla jedna ze sousedek na Sahřinu matku. „Další svatba! Už týden nejíme, abychom si to užily!“

Sahřiny kamarádky, které stejně jako ona taktak překročily práh děsivého světa ženství, začaly vtipkovat o zítřejší svatební noci. „Šejk Hamid je nenasytný,“ papouškovala jedna z nich poznámky dospělých. „Budeš mít dost práce ve dne i v noci.“

Ženy se smály a nabíraly vodu do džbánů. „Radši ho drž o hladu, Sahro, aby nebyl moc bujný!“

„Prozradím vám, děvčata, jak jsem odnaučila svého manžela vysedávat v kavárně i po nocích,“ chlubila se jedna z žen. „Vracíval se vždycky až po půlnoci a mě to dopalovalo, takže jsem při každém jeho pozdním návratu zavolala: To jsi ty, Ahmede?“

„A to ho vyléčilo?“ divily se ostatní.

„Jak by ne! Můj manžel se jmenuje Gamal!“

Rozesmáté ženy zamířily v houfu zpátky do vesnice a děti skotačily kolem nich. Nakonec u vody zůstala jenom Sahra s matkou, která se na dceru zkoumavě zahleděla: „Proč jsi tak zamlklá, dcero mého srdce, co tě trápí?“

„Nechci se vdát za šejka Hamida, matko.“

„To je mi ale pěkná hloupost! Manžela si žádné děvče nevybírám samo. Tvého otce jsem poprvé uviděla až o svatebním dni. Bála jsem se ho, ale nakonec jsem si zvykla. Ty šejka aspoň znáš.“

„Nemiluju ho!“

„Láska! Takový nesmysl! V manželství je nejdůležitější poslušnost a úcta, co s láskou?“

„Proč se nemůžu vdát za Abdua?“

„Protože je chudý stejně jako my a šejk Hamid je nejbohatší z celé vesnice. Dostaneš boty, Sahro! A možná i zlatý náramek. Svatbu platí on, nezapomeň! Bude k nám štedrý, až se staneš jeho ženou. Mysli na blaho rodiny víc než na sebe.“

Sahra postavila džbán a zoufale se rozplakala. „Stala se strašná věc, maminko!“

Matka zkameněla. Pak uchopila dceru za ramena. „Co se stalo?“

Ale věděla to předem. Přihodilo se přesně to, čeho se obávala už od chvíle, kdy dcera dostala měsíční krvácení. Neušlo jí, jak po sobě Sahra a Abdu pokukují. V noci se budila strachem, že svou nejmladší dceru nedokáže ochránit tak dlouho, aby ji bezpečně provdala. A teď se ta noční můra vyplnila.

„To Abdu?“ zeptala se tiše. „Ležela jsi s ním? Už nejsi panna?“

Sahra přikývla a matka se zavřenýma očima zašeptala: „*Inšalláh*, Bůh to chtěl.“ Přivinula si dceru do náruče a dodala: „Bůh řídí všechny naše kroky. Neopustí tě, děvenko.“

Něžně otřela Sahře uslzené tváře. „Ale tady dál zůstat nemůžeš, dceruško mého srdce. Musíš okamžitě odejít. Jakmile by tvůj otec a strýcové zjistili, cos provedla, zabili by tě. Zkouška panenství by přinesla hanbu celé naší rodině. Musíš se zachránit, Sahro. Bůh je milosrdný, nenechá tě zahynout.“

Děvče mlčky polklo slzy a tázavě pohlédlo na milovanou matku.

„Počkej tady,“ pokračovala matka. „Domů se se mnou nevracej. Až otec povečeří, zase přijdu. Mám náramek a prsten, svatební dary od tvého otce, a závoj po tetě Alje. Můžeš ty věci prodat, Sahro. Přinesu ti také jídlo a svůj pléd. Ať tě nikdo nevidí a nikomu neříkej, kam jdeš. Vrátit se zpátky do vesnice nesmíš, Sahro.“

Sahra si připomněla, že může prodat ještě bílou šálu, kterou měla omanou kolem těla. Zadívala se na řeku. Pár mil odtud je most, který vede do města. Tudy odešel Abdu. Půjde stejnou cestou jako on.

Sahra se zrovna vydala žebrať u bohatých turistů před elegantním hotelem Continental Savoy, když jí začaly porodní bolesti. Říkala si, že ještě nic nevyžebrała a madam Nadžiba se na ni bude hněvat, když se ohlásila první bolest – řezavá obruč jí stáhla břicho. Nejdřív ji napadlo, že to budou křeče po té placce, kterou si koupila na ulici, když se jí hlady udělalo mdlo – madam Nadžiba by se zbláznila vzteky – ale od té chvíle uběhlo už několik hodin.

Když přišla druhá vlna bolesti, ještě silnější než ta první, a vystřelila jí do nohou, zděšeně si uvědomila, že se hlásí dítě. Ale vždyť je to příliš brzy!

„Kdy jsi počala?“ zeptala se madam Nadžiba, když se Sahra připojila k tlupě žebračků. Protože ztratila pojem o čase, vybavila si pouze tolik, že bavlníková pole žlutě kvetla a bylo zrovna po sklizni kukuřice. Madam Nadžiba chvíli počítala na špinavých prstech a řekla: „Narodí se na konci února, možná začátkem března. Nemysli si, že jako těhotné ti lidi budou dávat víc, myslí si, žeš použila ten starý trik s polštářem, ale až budeš nosit

dítě v náruči, to už bude jiná, zvlášť když ho bude chovat taková vyzáblina, jako jseš ty.“

Sahra byla vděčná, že má aspoň občas něco do úst, střechu nad hlavou, rohož na přespání a společnost lidí, kteří na tom byli stejně jako ona, často ještě hůř. Patřili mezi ně i zcela zdraví muži, kteří se nechali schválně zmrazčit, protože díky tomu si víc vyžebřali, a děvčata, která prodávala své tělo, což sice nebylo proti zákonu, ale bylo to hanebné povolání. Po těch prvních pár příšerných týdnech ve městě byla Sahra vděčná za ochranu i tak bezcitného člověka, jako byla madam Nadžiba.

Při třetí vlně bolesti se Sahra vymotala z davu a snažila se podle slunce určit, kolik je hodin. Ve vesnici se to dalo poznat snadno, ale tady, mezi těmi vysokými domy, to bylo skoro vyloučené. Ale na jedné straně střech obloha rudla až dotemna – její dítě tedy přijde na svět za studené lednové noci.

Náhle ji zaplavilo vzrušení. Honem zamířila směrem k Nilu a snažila se přitom nepoutat k sobě pozornost.

Když se přiblížila k řece, slunce už téměř zapadalo. Bolesti byly stále častější a Sahra se chvěla. Hodně se ochladilo. Kdyby teď byla doma ve vesnici, přichystala by starou buvolici na noc a potom běžela do otcovy chatrče vyhřáté ohněm.

Ráda by věděla, co se dělo po jejím odchodu. Zuřil šejk Hamid, že přišel o nevěstu? Hledal ji otec se strýci, aby ji zabili? Vytloukli z matky pravdu?

Sahra jen nerada vzpomínala na první týdnů v Káhiře, kdy byla skálopevně přesvědčená, že najde Abdua. Netušila, že město je tak obrovské, plné zmatku a lidí, kteří se k ní chovali většinou nepřátelsky. Kradla jídlo u stánků, prchala před policisty, a nakonec zkusila žebrať na mostě, čímž si vysloužila útok od odrbaných ženštin, které prohlásily, že to je *jejich* most, a pokud tam chce pracovat, musí se dohodnout s madam Nadžibou.

Nakonec se tedy Sahra zařadila do žebračského gangu, ale nepatřila k nejlepším žebračům, a vyloučení z jeho řad unikla jen díky tomu, že jednou donesla peníze, jídlo a teplou vlněnou přikrývku.

Mezitím nepovšimnutě minuly její čtrnácté narozeniny. V jednu chvíli už myslela, že svého Abdua našla, to když stála u brány velkého růžového domu, v němž žila ta štědrá dáma. Před domem zastavilo auto a z něho vystoupil muž, jemuž tehdy pomáhala vyprostit auto a který jí za to daroval bílou šálu, již nakonec musela odevzdat madam Nadžibě. Sahra nestačila žasnout, jak moc ten muž připomíná jejího Abdua.

Následující stah ji málem srazil na kolena. Na chvíli se přikrčila u domovního vchodu a dívala se na rychle projíždějící auta. Potřebovala najít cestu k Nilu.

Snesl se soumrak a rozsvítily se pouliční lampy. Hustou dopravou mezi vysokými prosklenými budovami se Sahra konečně dovlekla k mostu, který je na počátku silnice směrem k pyramidám – a rovněž k její rodné vesnici, ale tam se už nikdy nevrátí. Spěchala dolů k říčnímu břehu, bosýma nohama běžela po mokré hlíně plné hnijících odpadků.

Nebála se, když sestupovala dolů k vodě. Bůh se o ni postará a zanedlouho bude držet v náruči Abduovo dítě. Náhle ji však přepadly tak kruté bolesti, že se zhroutila na zem. Pozdě si uvědomila, že se měla vrátit k madam Nadžibě. Dítě se začalo drát na svět.

Ležela na zádech a dívala se na hvězdnatou oblohu. Abdu jí vyprávěl, že hvězdy jsou oči andělů. Na druhém břehu viděla mezi třpytnými světly bíle oblečené lidi, jako anděly, a když ji zahltila bolest a nad hlavou se jí rozvířily hvězdy, pomyslela si, že takhle vypadá ráj.

Ráj! Je to ráj! jásala v duchu Alice na terase klubu. Nad hlavou jí oslnivě zářily hvězdy a jejich odraz tančil na hladině Nilu. Byla tak šťastná, že by se nejraději roztančila. Její nový život zdaleka předčil všechny sny a očekávání. Slyšela sice, že Káhiru označují termínem „Paříž na Nilu“, ale netušila, že skutečně bude vypadat tak francouzsky. A její nový domov byl v rozkošném paláci v ulici plné ambasád a sídel zahraničních diplomatů. Bylo až k nevíře, že tahle ulice nepatřila do nejmódnější pařížské čtvrti.

Byla ráda, že válka je u konce, i když jí osobně se téměř nedotkla. Alice ovšem jen nerada slyšela o tak smutných věcech, jako je válka a sirotci, a dokonce se vyhýbala i hovorům o odsunu Britů z Egypta. Vždyť je to nesmysl! Přece to byli Britové, kdo z Káhiry udělali tak pohádkové město. Na Ibrahimovi se jí hned od začátku jejich seznámení v Monte Carlu líbilo právě to, že sám sebe nedeptal nepříjemnými tématy, a i když všichni kolem se vyžívali v zapálených debatách o politice a sociálních problémech, nikdy se nezapojoval. Imponovalo jí na něm, že je osobním královým lékařem, i když jí Ibrahim ujistil, že moc práce ta funkce neznamená a medicínu že vystudoval beztak jen kvůli otcovu přání.